

του, και ἐλπίζοντες τὴν ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ· ἀλλ' ἀφοῦ ἀναβῆ εἰς τὸν θρόνον τῆς κρίσεως, δάκρυα και ἐξομολογήσεις και προσευχαὶ θέλουν εἶσθαι τόσον μάταια, ὅσον αἱ πρὸς τὸν Ἀβραάμ δεήσεις τοῦ ἐν ἄδῃ πλουσίου, ὅτε εἶδεν αὐτὸν ἀπὸ μακρόθεν μετὰ τοῦ Λαζάρου ἐν τῷ κόλπῳ αὐτοῦ. Ἐνα καιρὸν ὁ πλούσιος οὗτος ἠδύνατο νὰ λουσθῆ ἐν τῷ καθαρῷ ποταμῷ τῶν ὑδάτων τῆς ζωῆς, ὅστις ῥέει διὰ τοῦ παραδείσου τοῦ Θεοῦ· ἀλλὰ τώρα εἰς μάτην ἐζήτει ἓνα σταλαγμὸν ὑδάτος πρὸς ἀνάψυξιν τῆς γλώσσης του.

Πᾶν ἀγαθὸν, ψυχικὸν και σωματικὸν, δύναται τις νὰ ἐπίσῃ παρὰ τοῦ ἰσχυροῦ και δεδοξασμένου ἡμῶν Σωτῆρος, ἐν ὅσῳ εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς χάριτος, οὐδὲν ὅμως ἀφοῦ μεταβῆ εἰς τὸ φοβερὸν δικαστικὸν βῆμα· διὰ τοῦτο μᾶς προτρέπει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, λέγων, « Ἴδου, νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας.»

Ὅποιον ἀνέκφραστον και ἀκατανόητον τρόπον θέλει ἐμπνεύσει ὁ θρόνος τῆς κρίσεως εἰς τοὺς ὅσοι διήγαγον τὴν ζωὴν ἀλλότριον τοῦ θρόνου τῆς χάριτος! Τίς δύναται νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν Ὑπέρτατον Κριτὴν τοῦ κόσμου ἕνεκα καταπλήξεως και φρίκης κατὰ τὴν ἐσχάτην ἡμέραν, ἐὰν δὲν προσήγγιζεν εἰς αὐτὸν μετὰ πνεύματος ταπεινοῦ και συντετριμμένης καρδίας, ὅτε τὸ οὖς αὐτοῦ ἦτον ἀνεωγμένον εἰς ἀκοὴν τῶν ἀνθρωπίνων δεήσεων; Πῶς θέλει πλησιάσει τις πρὸς τὸν Χριστὸν ὡς τὸν Λέοντα τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα, ἐὰν δὲν προσεγγόριζεν αὐτὸν ὡς τὸν Ἀμὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν αἰρόντα τὰς ἀμαρτίας τοῦ κόσμου;

Τὴν ἡμέραν και ὥραν, καθ' ἣν ἡ σάλπιγξ τοῦ ἀρχαγγέλου θέλει μᾶς καλέσει νὰ σταθῶμεν ἐνώπιον τοῦ Σωτῆρος τοῦ κόσμου, δὲν γνωρίζει κανεὶς, οὔτε αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι. Τοῦτο ὅμως ἀπαντες γνωρίζομεν, ὅτι θέλει ἐπέλθειν, ὡς ὁ κατακλυσμός τοπαλαί, αἰφνης και ἀπροσδοκῆτως, ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί. Ὅσον δὲ φοβερὰ και ἂν σταθῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη εἰς τοὺς ἀμετανοήτους και ἀμελοῦντας και ἐξουθενούντας τὸ Εὐαγγέλιον, βεβαίως θέλει εἶσθαι χαροποιὰ εἰς τοὺς ὅσοι ἠγάπων τὸν θρόνον τῆς χάριτος, και συνεχῶς προσήρχοντο εἰς αὐτὸν. Αὐτὸς ὁ Κριτὴς θέλει εἶσθαι φίλος των. Περὶ τούτων ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης λέγει, ὅτι θέλουν ἔχει παρρησίαν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, και δὲν θέλουν αἰσχυνηθῆν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν εἰς τὴν ἔλευσίν του. Πόσον ἄρα ὀφειλομεν νὰ προσερχώμεθα εἰς τὸν θρόνον τῆς χάριτος!

ΝΟΗΤΙΚΗ ΠΡΩΙΜΟΤΗΣ.

ΚΑΙ ἄλλοτε κατεχωρήσαμεν παραδείγματα νοητικῆς πρωιμότητος* νῦν δὲ προσθέτομεν τὸ ἐφεξῆς—

Ὁ Θωμᾶς Γυλιέλμος Μάλκιν ἐγνώριζε τὸ Ἀγγλικὸν Ἀλφάβητον πρὶν ἀρχίσῃ νὰ διμιλῆ· και μολονότι δὲν ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ τὰ γράμματα, ἐδείκνυεν ὅμως

αὐτὰ, εὐθὺς ὅτε ἤκουε τὰ ὀνόματά των. Διετῆς ἔμαθε νὰ λαλῆ, και σχεδὸν ἀμέσως ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ και νὰ γράφῃ με ταχύτητα ἀπίστευτον εἰς τοὺς μὴ γενομένους μάρτυρας αὐτόπτας. Τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων του, καθ' ἣν ἐτελείονε τὸ τρίτον ἔτος τῆς ζωῆς του, ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν μητέρα του με μολυβοκόνδουλον, και μετ' ὀλίγου μηνῶν διεύθυνεν ἄλλας πρὸς τινὰς τῶν συγγενῶν του. Τετραετῆς ἐγνώριζε τὸ Ἑλληνικὸν Ἀλφάβητον, και εἶχεν ἐπιδώσει τοσοῦτον εἰς τὰ Λατινικά, ὥστε συνῆτατε θέμα καθ' ἑκάστην με ἱκανὴν ὀρθότητα. Πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, οὐ μόνον ἀνεγίνωσκε τὰ Ἀγγλικά με ἐντελῆ εὐροίαν, ἀλλὰ και τὰ ἐνοοῦσε παραδόξως. Τοὺς γεωγραφικοὺς πίνακας ἀντέγραφεν ἤδη εὐπρεπῶς και ἀκριβῶς· εἶχε δὲ κάμει και ἀντιγραφὰς τινὰς ἐκ τῶν κεφαλῶν τοῦ περιβοήτου ζωγράφου Ῥαφαήλου, τόσον συμφώνους με τὸ ὕψος και τὸ αἶσθημα τῶν πρωτοτύπων, ὥστε κριταὶ ἐπιτηδεῖοι προεῖπον ὅτι, ἂν ἐδίδοτο εἰς τὰς τέχνας ὡς εἰς ἐπάγγελμα, ἤθελε κατασταθῆ ποτὲ εἰς τῶν ἀρίστων ἀπὸ τοὺς θιασώτας των.

Ἐπταετῆς συνέγραψε μύθους, και ἔκαμε μίαν ἢ δύο οὐχὶ εὐκαταφρονήτους ἀποπείρας εἰς ποιητικὴν σύνθεσιν· ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ἀξιοσημεῖωτον, τὸ ἰσχυρότερον δείγμα τῆς γονίμου φαντασίας του, εἶναι τοῦτο. Συνέλαβεν ἰδέαν ἀνυπάρκτου τινὸς χώρας, ἣτις τόσον βαθέως ἦτον ἐντετυπωμένη ἐπὶ τοῦ νοῦς του, ὥστε περιέγραφεν αὐτὴν σαφῶς και ζωηρῶς. Τῆς τερπνῆς ταύτης χώρας ἐστοχάζετο ἑαυτὸν ὡς βασιλέα· εἶχε δὲ σκοπὸν νὰ συγγράφῃ τὴν ἱστορίαν της, και πραγματικῶς παρήγαγεν ἰδιαίτερά τινὰ μέρη. Κατέστρωσε δὲ και γεωγραφικὸν πῖνακα τῆς φαντασιώδους ταύτης χώρας, δίδων ὀνόματα τῆς ἰδίας του ἐφευρέσεως εἰς τὰ κυριώτερα ὄρη, ποταμοὺς, πόλεις, λιμένας, κόμας, κλπ. Οὗτος ἦτον ὁ τελευταῖος ἀγὼν τῆς μεγαλοφυΐας του· διότι τὸ νεανικὸν τοῦτο τέρας τῆς μαθησεως ἀπέθανε πρὶν τελειώσῃ τὸ ἑβδομὸν ἔτος τῆς ζωῆς.

ΤΟ ΔΙΑ ΝΥΚΤΟΣ ΚΥΝΗΓΙΟΝ.

Ὁ ἌΓΓΛΟΣ Μόρφατ (περὶ οὗ ἴδε τὸ ἐπόμενον ἄρθρον) λέγει ὅτι εἰς τινὰ ὀδοποιρίαν, ἔχων ἀνάγκην ἀπὸ τροφᾶς, κατέφυγε τὴν νύκτα εἰς λιμνίον τι, ὅπου ἐσύχναζον ἄγρια θηρία διὰ νὰ πίνωσι, και κρυφθεὶς εἰς κοιλωμά τι, παρεκάθητο με σκοπὸν νὰ φονεύσῃ τινὰ ἐξ αὐτῶν.

« Ἡ σελήνη, » δανειζόμεθα τὴν ἰδίαν του περιγραφὴν, « ἔρριπτεν ἀμυδρόν τι φῶς, και ἡ νύξ ἦτο ψυχρὰ, μολονότι αἱ ἡμέραι ἦσαν θερμαί. Δύο σχεδὸν ὥρας περιεμένομεν ἀνήσυχτοι, νὰ φανῇ τι. Ἐπὶ τέλους, ἠκούσαμεν τρανὸν θόρυβον ὡσεὶ ζῶου λάπτον-

* Ἴδε Ἀποθ. Τόμ. γ'. σελ. 18, 44, και 187.